

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Τὴν 31 Μαρτίου 1855 ἐνώπιόν τινος τῶν ἐν Ἀγγλίᾳ δικαστηρίων, ἐδικάσθη νέα τις εὐγενὴς καὶ πλουσία, ὀνόματι Ἀμαλία Φραγκίσκα Γόρδων δὲ Βαγγούρει, κόρη Βαρόνου τινός, κατηγορουμένη ὅτι δεινῶς καὶ ἀπανθρώπως ἐκάκωσε καὶ ἐβασάνισε ἕνα ἵππον τῆς.

Ἀφοῦ ἀνεγνώσθη τὸ κατηγορητήριον ἡ Κ. Γόρδων ἐδήλωσεν ὅτι, ἂν καὶ τὰ πραγματικὰ γεγονότα ἐφ' ὧν ἡ κατηγορία στηρίζεται, εἰσὶν ἐξωγλωμένα, ὑποκύπτουσα ὁμολογεῖ ἐκυτὴν ἔνοχον, καὶ ὅτι εἶναι ἀνωφελές νὰ ἐμβώσιν εἰς λεπτομερῆ αὐτῶν ἐκθεσιν· ἀναμένω τὴν ἀπόφασιν τοῦ Δικαστηρίου, εἶπε, καὶ ἐτοίμη εἶμαι νὰ πληρώσω παραχρῆμα τὸ ἐπιβληθὲν ἐν ἐμὲ πρόστιμον, ὅσης ποσότητος καὶ ἂν ᾖ.

Ὁ Κ. Ἀλφρέτος Ριχάρδος ἀντιπρόσωπος τῆς προστατευούσης τὰ ζῶα ἑταιρίας, μὴ βιάζεσθε, ἀπήντησεν· ἐάν τὸ Δικαστήριον δὲν λάβῃ γνῶσιν τῶν γεγονότων, δὲν θέλει δυνηθῆ νὰ ἐκτιμῇ καλῶς τὸν χαρακτῆρα τῆς πράξεως, καὶ νὰ ἐπιβάλλῃ ἀνάλογον αὐτῆς ποινὴν. Ἰδοὺ τὰ γεγονότα· τὴν 23 Φεβρουαρίου 1855 ἡ Κ. Γόρδων ἐπανήρχετο ἀπὸ πόλιν τινὰ εἰς Βαγγούρστ τὴν κατοικίαν τῆς· τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἔπεσε πολλὴ χιὼν· ὁ δὲ ἵππος τῆς ἀμέλξης τῆς ἐδυσκολεύετο νὰ περιπατῇ· ἀνυπόμονος διὰ τὴν βραδύτητα ταύτην ἡ Κ. Γόρδων κατέβη τοῦ ὀχήματος καὶ κατέφερε διὰ ῥάβδου πολλὰ κτυπήματα εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ ζώου, καὶ εἰσῆγαγε μεθ' ὁρμῆς τὴν ἄκραν τῆς ῥάβδου εἰς τοὺς ῥόθωνας καὶ τὸ στόμα του. Κατὰ τὴν ὁδοιπορίαν ταύτην ἔμεινε δύο καὶ ἡμίσειαν ὥραν εἰς μίρος τι πρὸς ἀνάπαυσιν· κατὰ δὲ τὸ διάστημα τοῦτο ὁ ἵππος ἔμεινε δεδεμένος εἰς κινγκλίδας ἀνευ ἱπποσκευῆς καὶ σκεπάσματος· ἐκτεθειμένος εἰς τὸ σφοδρὸν τῆς ἡμέρας ἐκείνης ψύχος. Ἐπανελθοῦσα εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ἡ Κ. Γόρδων ἔκραξε τὸν ἱπποκόμον τῆς καὶ κρατοῦσα μαγειρικὸν μαχαίριον τῷ εἶπε «κράτῃς τὸν ἵππον ἀπὸ τὴν κεφαλὴν διὰ νὰ τὸν διορθώσω ἐγὼ κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν μου»· ὁ ἱπποκόμος προβλέπων τὸ ἀποτέλεσμα ἤρπυθη νὰ ὑπακούσῃ, ἀλλ' ἡ Κ. Γόρδων δράξασα μεθ' ὁρμῆς διὰ τῆς ἀριστερᾶς τοὺς χαλινούς, ἐμπῆς κατ' ἐπανάληψιν διὰ τῆς ἑτέρας τὴν λεπίδα τοῦ μαχαίριου εἰς τοὺς ῥόθωνας καὶ τὸ στόμα τοῦ ζώου καὶ ἀρκετὸν αἷμα ἔρρευσεν· ὅμοια τραύματα ἐπέφερε κατωθὶ τῆς οὐρᾶς τοῦ ζώου.

Εἰς ταῦτα ἡ Κ. Γόρδων ἀπήντησε τὴ ἐξῆς.

Ὁ ἵππος αὐτός ἦν ἀτίθαστος καὶ συνεχῶς ἀνωρθύτο· μ' ἐσυμβούλευσαν διὰ νὰ διορθωθῇ τὸ σφάλμα του νὰ ἐπιθέσω πυκνωμένον σίδηρον ἐπὶ τῶν ὀπλῶν του ἢ νὰ τὸν διατρυπήσω καὶ νὰ ἐπιθέσω τερεβινθιναν· ὁμολογῶ ὅτι σκοπὸν εἶχα νὰ θεραπεύσω τὸ ζῶον ἀφοῦ τὸ ἐτραυματίσα, ἀλλὰ δὲν δίδω τὸν

λόγον δι' ἐν δὲν τὸ ἐπραξα· ἐν τούτοις δὲν θὰ ἐπαναλάβω ὅ,τι ἐπραξα, ἐάν τὸ ἐπραξα ἀδίκως, ἐπαναλαμβάνω ὅτι εἶμαι ἐτοίμη νὰ πληρώσω τὸ πρόστιμον ὅπερ τὸ Δικαστήριον κρίνει δέον.

Πρόστιμον διὰ πλουσίαν Κυρίαν ὡς ἡ Κ. Γόρδων, εἶπεν ὁ Κ. Ἀλφρέδος Ριχάρδος· εἶναι ποινὴ γελοία· ἐάν ποτε ἐπαρυσιάσθῃ περίστασις κατὰλληλος διὰ νὰ ἐπιβάλλῃ τὸ Δικαστήριον φυλάκισιν εἶναι ἡ προκειμένη.

Ἀφοῦ τὸ Δικαστήριον ἐξελθὼν παρήγγειλε τὸ ζῶον ἐπανῆλθεν εἰς τὸ ἀκροατήριον· ὁ δὲ Πρόεδρος εἶπε τὰ ἐξῆς· «Κ. Γόρδων, οἱ Δικασταὶ οὐδὲν παρημέλησαν διὰ νὰ ἐκτιμῇσωσιν ὡς ἔδει τὴν ὑπόθεσιν· ἐν τούτοις μετὰ μεγάλης λύπης εἶναι ὑποχρεωμένοι ν' ἀποφανθῶσιν ὅτι μετεχειρίσθης τὸν ἵππον μετὰ σκληρότητος· ἀλλὰ καθ' ἃ ἐξέθεσας ὑποθέτομεν ὅτι πιθανόν συμβουλευθεῖσα ἐπὶ τῶν ἐλαττωμάτων τοῦ ἵππου σου, ἀγροίκους, θαρβάρους καὶ κακῶς ἀνατετραμμένους ἀνθρώπους, ἐνέδωκας εἰς τὰς κακὰς συμβουλὰς των, καὶ ὅτι αἱ ψυχικαὶ σου διαθέσεις δὲν σέ ὥθησαν εἰς τοῦτο· ἐν τούτοις βιαιοπραγίαι τοιαῦται δὲν πρέπει νὰ μείνωσιν ἀτιμώρητοι· θέλετε λοιπὸν πληρώσει 500 λίβας (12,500 φράγκα) πρόστιμον, ἄλλως θέλετε ὁδηγηθῆ εἰς τὴν φυλακὴν ἐπὶ ἕνα μῆνα.

Ἡ Κ. Γόρδων λαβοῦσα ἐκ τοῦ βαλαντίου τῆς ἐν τραπεζικῶν γραμμάτων χιλίων λιρῶν τὸ ἔδωκεν εἰς τὸν Γραμματεῖα τοῦ Δικαστηρίου καὶ ἀφοῦ ἔλαβε τὸ περιπλέον, ἀπεμακρύνθη μὲ μεγάλην ἀδιαφορίαν.

Ὁ λόρδος, δικαστὴς Χώλτ παρέπεμψεν εἰς τὴν φυλακὴν ἀγύρτην τινὰ ὀχλαγωγὸν ὅστις ἔλεγεν ἑαυτὸν ἀπεσταλμένον τοῦ Θεοῦ καὶ ἐξηπάτα οὕτω τοὺς ἀγαθοὺς ἀστοὺς τοῦ Λονδίνου. Τῇ ὑπερῷᾳ ἑτερος ἀγύρτης ὁπαδὸς τοῦ φυλακισθέντος προφήτου παρυσιάζεται εἰς τὸν οἶκον τοῦ λόρδου καὶ ζητεῖ νὰ ὁμιλήσῃ εἰς τὴν ἐξοχήτητά του, ἀλλ' οἱ ὑπηρεταὶ τὸν ἀποκροῦσιν λέγοντες ὅτι ὁ κύριός των, κακοδιάθετος ὢν, δὲν ἐδέχεται. «Εἰπέτε εἰς τὸν Μυλόρδον ὅτι ἔρχομαι ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ» εἶπεν ἀνθιστάμενος αὐτός. Ὁ θαλαμηπόλος ἔδωκε τὴν εἰδησιν ταύτην εἰς τὸν κύριόν του καὶ οὗτος τὸν διέταξε νὰ εἰσαγαγῇ τὸν ἀνθρώπον. «Τί ζητεῖς; ἠρώτησεν ὁ ἀρχιδικαστὴς· εἰσελθόντα τὸν ἀγύρτην. — ἔρχομαι ἀπὸ μέρους τοῦ Θεοῦ ὅστις· μὲ ἔπεμψε πρὸς σέ νὰ σε διατάξω νὰ ἐλευθερώτῃς ἀμέσως τὸν Ἄτκις τὸν ἐλεγκτόν σου, τὸν ὁποῖον σὺ ἐφυλάκισες. — Βῆσαι, φίλε μου, ψευδὴς προφήτης καὶ ἀνάσχυντος ψεύστης, τοῦ ἀπεκρίθη ὁ δικαστὴς, διότι ἂν ὁ Κύριος σοὶ ἔδιδε πραγματικῶς τὴν ἐντολὴν ταύτην, ἤθελε σέ διευθύνει εἰς τὸν εἰσαγγελέα, διότι ἐκεῖνος γνωρίζει ὅτι δὲν ἔχω ἐξουσίαν ἐγὼ ν' ἀπολύω δεσμώτας, ἀλλὰ μόνον νὰ φυλακίζω. Χράμενος λοιπὸν τῆς ἐξουσίας μου ταύτης θέλω σέ στείλει ἀμέσως νὰ κάμῃς συνητροφίαν μὲ τὸν φίλον σου. Καὶ οὕτως ἐποίησε.

ΑΝΕΛΠΙΣΤΟΣ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ.

Πρό τινος καιρού οί συχνάζοντες τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Κ. Η. . . . , εἰς Βορδῶ, παρατήρησαν μὲ ἐκπλήξιν των ὅτι γέροντες ὑπότροφος τοῦ καταστήματος, δὲν ἐφάνη πρό τριῶν ἡμερῶν, καὶ ἡ δι' αὐτὸν προσδιορισμένη θέσις ἔμενε κενή. Ἡ ἀπουσία αὐτῆ ἔμελλε νὰ τοὺς ἐκπλήξῃ τόσῳ περισσότερον, ἐφ' ὅσον ὁ ὑπότροφος, πρό εἴκοσι χρόνων, δὲν ἔλειψε οὐδὲ μίαν μόνον ἡμέραν, ἐρχόμενος καὶ λαμβάνων τὸ γεῦμά του εἰς τὴν ἰδίαν ὥραν.

Ὁ Κ. Η. . . . , ὁ ὁποῖος διεδέχθη τὸν πατέρα του πρό δέκα ἐτῶν, ἐνθυμεῖται τὸν ἄνθρωπον τοῦτον ἀκόμη ἀπὸ τῆς παιδικῆς του ἡλικίας, καὶ μ' ὅλα ταῦτα, μέχρι τῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν ὀμιλοῦμεν, δὲν τὸν ἐγνώριζεν εἰμὴ ὑπὸ τὸ ὄνομα Λαμβέργης, χωρὶς νὰ δυνήθῃ ποτε νὰ ἐπιτύχῃ οὐδεμίαν πληροφορίαν ἀπ' αὐτοῦ.

Ὁ Κ. Λαμβέργης ἦτο γέρον περιπότου τῶν ἐξήκοντα χρόνων· οἱ ἐξωτερικοὶ χαρακτῆρες του δεικνύοντες ἔτι τὴν πάλαι ἀξιωμαστον ὀριότητα, ἔφερον ἤδη τὰ ἴχνη βαθείας λύπης. Μ' ὅλα ταῦτα ἡ φυσιογνωμία του ἦτο πλήρης ἀγαθότητος καὶ ἡ ζωηρότης τῶν μεγάλων γαλανῶν ὀφθαλμῶν του, ἦτον ἀκόμη διὰ τὴν ἡλικίαν του ἀξιοπαρατήρητος.

Ὁ γέρον δὲν ὀμίλει ποτε εἰς οὐδέν, τότε μόνον ἠκούετο ἡ φωνή του ὅταν ἐπεθύμει καὶ ἐζήτει τι. Ἐξελέξεν ὡς θέσιν τὴν πλέον ἀπομεικρυμένην τράπεζαν τῆς αἰθούσης. Ἡ θέσις αὕτη ἐγνώριζετο ὡς ἀνήκουσα εἰς αὐτὸν, καὶ οὐδεὶς ποτε ἐπεχείρησε νὰ τὴν καθέξῃ κατὰ τὴν ὥραν καθ' ἣν ἐπεριμένετο.

Κατὰ τοὺς πρώτους χρόνους τῆς ἐπιχειρήσεώς του, ὁ Κ. Η. . . . , ἐνόμιζεν ὅτι ἡδύνατο νὰ συνδέσῃ γνωριμίαν μὲ τὸν συνδιατιώμενον τοῦτον, καὶ ἐζήτησε νὰ κερδίσῃ ἐπιτηδείως τὴν ἐμπιστοσύνην του, προστρέγων εἰς αὐτὸν τὴν ταμβακοθήκην του. Ὁ γέρον ἐδέχθη τὴν προσφοράν τοῦ ταμβάκου εὐχαριστῶν, ἀλλὰ ἔως ἐδῶ περιορίσθησαν αἱ σχέσεις του. Ὁ Κ. Η. . . . , παρητήθη ἐπὶ τέλους, τῆς ἐλπίδος τοῦ νὰ ἀνακαλύψῃ τι ἐπὶ τοῦ Κ. Λαμβέργης καὶ πρό δέκα χρόνων νύχαριστεῖτο νὰ τοῦ προσφέρῃ τὸ ταμβακικὸν ῥόφημα.

Μεταξὺ τῶν συχνάζοντων τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Κ. Η. . . . εὐρίσκοντο τέσσαρες νέοι οἵτινες εἶχον συσπουδάσει, καὶ οἱ ὁποῖοι ἠτοιμάζοντο ἤδη νὰ ἐναγκαλισθῶσιν ἐντιμον στάδιον. Δύο μεταξὺ αὐτῶν ἦσαν προσδιορισμένοι διὰ τὸν νομικὸν κλάδον, ὁ τρίτος ἐμελλε νὰ γενῇ ζωγράφος καὶ ὁ τέταρτος ἐσπούδαζε μουσικὴν. Κατὰ τὴν ἐκ τοῦ γυμνασίου ἐξοδὸν των οἱ τέσσαρες φίλοι ἦσαν ἠνωμένοι καὶ ἐνεθαρρύνοντο ἀμοιβαίως εἰς τοὺς ἀγῶνάς των. Ἐνευμάτιζον τὴν αὐτὴν ὥραν μετὰ τοῦ γέροντος Λαμβέργης, εἰς τράπεζαν κειμένην ὄχι μακρὰν τῆς ἰδικῆς τοῦ, καὶ προοιμιάζον τὰς μελλούσας ἐπιτυχίας του, διὰ τῆς πλέον εἰλικρινοῦς καὶ ἐγκαρδίου ἀγάπης, καὶ διὰ τῶν πλέον εὐθύμων προποσέων.

Ἡ συνομιλία των ἐφαίνετο ἐνδιαφέρουσα τὸν καλὸν γέροντα, μειδιῶντα συχνάκις διὰ τὰ ὑπ' αὐτῶν σχεδιαζόμενα χρυσᾷ ὄνειρα τοῦ μέλλοντος. Παρατηροῦντες τὸ μειδιάματά του, οἱ τέσσαρες νέοι, οἵτινες ἠγάπων τὸν γέροντα, ἠλπίζον ὅτι ἤθελε παραιτηθῇ καμμίαν φορὰν τῆς εἰρωνίης του καὶ τοῦτο πρὸς ὠφέλειάν των, ἀλλ' αὐτὸς νύχαριστεῖτο μόνον εἰς τὸ μειδιάμα καὶ ποτε δὲν τοῖς ἀπεύθυνε τὸν λόγον. Οὗτοι πρῶτοι ἐπεβεβαίωσαν τὴν ἀπουσίαν τοῦ γέροντος, ἐρωτῶντες τὸν Κ. Η. . . . τί ἔγεινεν, ἀλλ' οὗτος δὲν ἡδυνήθη νὰ τοῖς δώσῃ οὐδεμίαν πληροφορίαν, μὴ γνωρίζων μηδ' αὐτὸς τί νὰ σκεφθῇ.

Ὅκτὼ ἡμέραι παρήλθον οὕτω καθ' ἃς ἐπερίμενον αὐτὸν, ὅτε πρῶταν τινὰ ὁ Κ. Η. . . . , ἔλαβε πέντε ἐπιστολάς διὰ τῶν ὁποίων ἀνηγγέλλετο ὁ θάνατος τοῦ Κ. Λαμβέργης Β. . . . , καὶ τοῦ ὁποίου ἡ κηδεία ἐτελείτο τὴν ἐπαύριον. Αἱ τέσσαρες ἐκ τῶν ἐπιστολῶν ἦσαν διὰ τοῦ τέσσαρος φίλους. Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν διευθύνθησαν εἰς τὸ προσδιορισμένον μέρος, συνοδευόμενοι ὑπὸ τοῦ Κ. Η. . . . , καὶ ὑπεδέχθησαν ἀπὸ ἄνθρωπον μαύρα φέροντα ἐνδύματα, ὁ ὁποῖος τοὺς εὐχαρίστησε, θελήσαντας νὰ συνοδεύσωσι τὸν γέροντα εἰς τὴν τελευταίαν του κατοικίαν. Ἀκολουθῶς ἀνεχώρησαν καὶ οἱ ἐξ διὰ τὸ κοιμητήριον. Ὅτε δὲ ἀπέδωσαν τὰ τελευταῖα καθήκοντα εἰς τὸν ἀποθανόντα, οἱ τέσσαρες φίλοι θελήσαντες ν' ἀπομακρυνθῶσι, παρεκλήθησαν ἀπὸ τὸν μαυροενδεδυμένον ἄνθρωπον, ὅστις δὲν ἦτο ἄλλο εἰμὴ ὁ συμβολαιογράφος, νὰ τὸν ἀκολουθήσουν εἰς τὸν οἶκόν του.

Ὅτε ἐφθασαν, «Κύριοι, τοῖς εἶπεν ὁ συμβολαιογράφος προσφέρων εἰς αὐτοὺς καθίσματα, μοὶ μένει νὰ ἐκπληρώσω ὑπὲρ ἡμῶν τὰς τελευταίας διατάξεις τοῦ γέροντος φίλου μου Κ. Λαμβέργης Β. Ὑπνοῦσιτε βεβαίως μέχρι τοῦδε τίς ὑπῆρξεν ὁ ἄνθρωπος οὗτος, τὸν ὁποῖον ἐσυνήθασατε νὰ βλέπετε ὅλας τὰς ἡμέρας; Θέλω λοιπὸν σᾶς τὸ ἐξηγήσει. Ὁ φίλος μου Λαμβέργης ὑπῆρξεν ἐξ ἐκείνων τῶν ὄντων ἅτινα ἡ φύσις δωρεὶ μὲ ὅλας τὰς ἀγαθὰς. Ὁραϊότης, περιουσία, προτερήματα ἦτο ἡ προῖξ του. Εἰσέρχόμενος εἰς τὸν κόσμον ἦτο κατὰλληλος διὰ τὸ πᾶν, ὥστε ἠθέλησε τὸ πᾶν νὰ ἐναγκαλισθῇ καὶ ἀπέτυχε. Ἡ μουσικὴ, ἡ ζωγραφικὴ, ἡ ποίησις, ἡ ἱατρικὴ, τὸ δίκαιον ἐπεχειρήσθησαν ἐναλλάξ καὶ ἐγκατελείφθησαν ὑπ' αὐτοῦ, πρὶν ἐπιτύχῃ τὴν φήμην ἣν ἠύχετο. Ἡ ἀπάτη ἀναφανείσα μετ' ὀλίγον ἐβούλισεν τὸν φίλον μου εἰς τὴν λύπην.

«Δυσχεραίνων κατὰ τῶν ἀνθρώπων ὑπ' ὧν ἐνομιζετο παραγγορισμένος, κατελήφθη ὑπὸ βαθείας μελαγχολίας καὶ ἀπεμακρύνθη τοῦ κόσμου, ἀφιερώνων τὴν μένουσαν περιουσίαν του ὑπὲρ τῶν ἀτυχῶν.

«Κατοικῶν εἰς Βορδῶ πρό τριάκοντα χρόνων, κατεπράυνε πολλὰς λύπας, ἐξήρανεν ἀρκετὰ δάκρυα. Ἐτελείετο προχθὲς τὸ ἐσπέρης, μετὰ βραχείαν ἀσθένειαν ἀλλὰ κατὰ τὰς τελευταίας του στιγμὰς, ἀνεμνήθη ἡμῶν, τῶν ὁποίων ἠκολούθει με συμφῆρον τὰ μέλλοντα σχέδια. ἠθέλησε νὰ σᾶς ἐυκολύνῃ τὰ μέσα τῆς ἐπιτυχίας τοῦ σταδίου ὅπερ θέ-

λετε παραδεχθῇ, συμβουλεύων ὑμᾶς νὰ ἐπιμένετε εἰς αὐτό, μὴ μιμούμενοι ποσῶς τὸ παράδειγμα τοῦ Μετὰ τινος ἡμέρας θέλω ἐγχειρίσει εἰς καθένα ἐξ ὑμῶν μερίδα κεφαλαίου ἐκ χιλίων φράγκων. Καλὴν ἀντάμωσιν, Κύριοι, μὴ λησμονήσετε τὸν γέροντα Λαμβέρτην. »

Οἱ τέσσαρες φίλοι ἀπεμακρύνθησαν ζωηρῶς συγκινημένοι, πληρόντες δίκαιον φόρον εὐγνωμοσύνης εἰς τὸν παράδοξον γέροντα, τοῦ ὁποίου δὲν θέλουν λησμονήσει ποτέ τὴν μνήμην.

Τρεῖς ἡμέρας μετὰ ταῦτα ἦσαν κύριοι τῆς μι-
κρᾶς τῶν περιουσίας.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.)

Σ. Φ.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΤΗΣΕΩΣ ΤΟΥ ΚΟΝΔΟΡ.

Ἡ ιδέα τοῦ ἐξευρεῖν ἐκ τῆς πτήσεως τῶν σαρκο-
φάγων ὀρνέων μέθοδον τινὰ πρὸς ἀνύψωσιν καὶ γά-
σιν μετέωρον ἀνέρχεται εἰς τὴν μάλιστα μεμακρυ-
σμένην ἀρχαιότητα, καὶ φαίνεται ἀνιχνεῖται πρὸς τοὺς
νεωτέρους ἀγῶνας τῆς ἀεροστατικής. Κατὰ τὸν
παρελθόντα αἰῶνα Σαντιάγος τις Καρδένας αὐτόχθων
τῆς Λίμας ἀφιέρωσε πολλὰ ἔτη εἰς τὴν θεωρίαν τῶν
ἀερίων περιδρομῶν τοῦ Κονδόρ ἐπὶ σκοπῷ νὰ τὰς
μιμηθῇ, καὶ πρὸς τοῦτο ἀπέλυσε δῆλον τετράπτυ-
χον ὅστις ὑπάρχει καὶ σήμερον εἰς τὴν δημοσίαν βι-
βλιοθήκην τῆς ἀρχαίας πρωτεύουσος τῆς Περουβίας
ὅπου κατετίθη ὑπὸ τοῦ περιωνύμου Ἱππολύτου
Ἰνάνη.

Τρία εἶδη Κονδόρ εἰσι γνωστὰ εἰς τὰς Ἄνδεις, ὁ
τοῦ πρώτου εἶδους γνωρίζομενος διὰ τοῦ ὀνόματος
Μορομόρο, καὶ ὅστις ἰδίως ἐχρησίμευσεν εἰς τὰς
παρατηρήσεις τοῦ Καρδένα, ἔχει μῆκος διαπτέρυγον
οὐχὶ βραχύτερον δεκατριῶν ἢ δεκατεσσάρων πηδῶν.
Τεφροειδὲς τὸ χρῶμα παρίστησιν εἰς τοὺς ἀέρας, ὅ-
ταν τοὺς διασχίζῃ διὰ τῶν εὐρέων αὐτοῦ πτερύγων,
θέαμα μεγαλειότατον· εἶναι δὲ κυρίως μεγαλοπρε-
πὴς ὅταν καταπολεμῇ τὴν ὀρμὴν τῶν καταιγίδων.
Ἐὰν παρατηρῶμεν τὰς μυθώδεις ἀρῆς, ἥτις, καθ' ἃς
βορᾶν ἔχει συνήθως μόσχους καὶ ἀμύχδας μικρὰς,
νομίζομεν βεβαίον ὅτι ἀναρπάζει συχνάκις ἀρνία
τρυφερά ἀποφύρων αὐτὰ ἐπὶ τῆς ῥάχιδος του. Βυθὺς
δὲ μετὰ τὴν ἀρπαγὴν ἀφικνεῖται ἀορμῶν ἰσχυρῶς
ἐπὶ τῶν ἐρήμων καρηνῶν ὅπου ἐνδιαιτᾶται καὶ ὅπου
πᾶν εἶδος βλαστήσεως ἐκλείπει. Ὁ τοῦ δευτέρου εἶ-
δους δὲν ἔχει κατὰ τὰς Ἄνδεις ἰδιαιτέρον ὄνομα·
εἶναι ταχύτερος καὶ γενναίτερος τοῦ Μορομόρο
πρὸς ὃν ἐν τούτοις δὲν ἐξισούται εἰς ἰσχύν καὶ εἰς
μέγεθος διότι μόλις τὸ διαπτέρυγον μῆκος του φθά-
νει τοὺς ἑνδεκα ἢ δεκατεῖς πόδας. Αἱ πτέρυγές
του ἔχουσι τὴν χροὸν τοῦ καφέ· ὁ τοῦ τρίτου εἶ-
δους Κονδόρ ἔχει τὴν οὐρὰν καὶ τὰ νῶτα λευκὰ, καὶ
μόλις τὸ μῆκος του φθάνει ἐν ἑαὶ μέχρις ἑνδ-
κα πόδ.

Τὸ ὄρνεον τοῦτο ἐρ-
εῖν λίαν περίεργα πικρῆται

τις τῶν κατοίκων τῆς Λίμας, εἶναι μέγα πρόσωπον
εἰς τὰς μυθολογικὰς καὶ ἱστορικὰς παραδόσεις τῶν
ἀρχαίων Περουβιανῶν. Οἱ Κίχουα ἐκάλουν ἐν γένει
τὸν Κονδόρ Κούκουρ ἐκ τοῦ κούν-κούνε-ἔδερ (τῆς
κακῆς ἀποφορᾶς τοῦ ὀρνέου) διὰ τῶν ὁνομάτων δὲ
τοῦ Κούντουρ καὶ τοῦ ποῦμα (τοῦ ἀμερικανοῦ Λέ-
οντος) ἐπὶ τῆς βασιλείας τῶν Ἰγγῶν, ἐσήμαινον
τοὺς ἀρίστους. Ἀπεκάλουν, φερ' εἰπεῖν, τὸν ἀρχηγόν
τοῦ πολέμου Ἀπίον Κούντουρ, μέγαν γύπα, Κούν-
τουρ Ποῦσακ, ἀρχηγὸν τῶν ὀκτώ Κονδόρ. κ. τ. λ.

Οἱ Ἰνδοὶ ἀπ'καλοῦσι Κονδόρ τὰς ὑψίστας κορυ-
φὰς τῶν Ἄνδεων ὅπου τὰ σύννεφα καὶ οἱ Κονδόρ
μόνοι κατοικοῦσι.

Χωρικός τις εἰσῆλθεν εἰς πόλιν, ἰδὼν δὲ τινὰ δε-
σμώτην ἀπαγόμενον εἰς τὰ βασανιστήρια, ἠρώτησε
τὴν αἰτίαν. Μαθὼν δὲ ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἦν
πλαστογράφος. — Ἄ ! Καλὰ τὸ ἔλ-
γα ἐγὼ εἰς τὰ παιδιὰ μου ! ἰδοὺ τί θὰ εἰπῇ νὰ ἐξεύρῃ κανεὶς γράμ-
ματα.

Οἱ συρμοὶ μεταβάλλονται ὥς αἱ ὥραι τοῦ ἔτους,
δυστυχεῖς, ταλαίπωροι ἄνδρες. Σήμερον τὸ ἐνδυμα
κόπτεται βραχὺ, αὔριον θὰ κοπῇ μακρόν καὶ συρ-
μενον. Μέγας πέτασος διαδέχεται τὸν μικρόν, καὶ
νέον ὕψος προγράφει πάντα τὰ λοιπά. Παραδέ-
χονται τὸν συρμόν χωρὶς νὰ συμβουλευθῶσιν οὔτε τὸ
πρόσωπον, οὔτε τὸ ἀνάστημα, ὁ συρμός θεωρεῖται
ὡς νόμος τοῦ Κράτους, εἶναι ὁ ἐπαχθέστερος φόρος
τὸν ὁποῖον ἡ ἀνοησία ἡμῶν πληρόνει εἰς τὴν ἀπλη-
στείαν τῶν ἐμπορῶν καὶ βιομηχανῶν. Ἰδετε τὴν γυ-
ναῖκα ταύτην· εἶναι πλουσία, ὡραία, ὑγιής, εὐδαί-
μων, μακαρίζεται παρὰ πάντων. Ἀλλὰ ἤλλαξεν ὁ
συρμός ; Πᾶσα εὐτυχία διαταράσσεται, πᾶσα ἡσυχία
διακόπτεται μέχρις ὅτου δυνηθῇ νὰ ἄρῃ ἐπὶ τῆς
κεφαλῆς τὰ ἐμβλήματα τοῦ παμβασιλέως συρμοῦ.

Ἠρώτησάν ποτε κάμηλον τί προτιμᾷ ὅταν ἦναι
φορτωμένη, τὸν ἀνθρώπον ἢ τὸν κατήφορον ; Ἀμὴ
τὸ ἔπωμα ἐχάθη λοιπόν ; ἀντηρώτησε τὸ σοφὸν τε-
τράποδον.

Νέαν τινὰ γῆραν θέλουσαν νὰ εἰσέλθῃ εἰς δεύτε-
ρον γάμον παρεκίνουν οἱ συγγενεῖς νὰ μείνῃ ἐν τῇ
χρείᾳ τῆς, ἔφερον δὲ εἰς αὐτὴν πρὸς παράδειγμα
τὴν τρυγῶνα ἥτις, ὅταν χάσῃ τὸν οὖζυγον, μένει διὰ
βίου μεμονωμένη. Ἀλλ' ὅταν θ-
λετε νὰ μοῦ φέρῃ εἰς
εἰς παράδειγμα ζῶα, ἐχάθησαν τάχα αἱ περισσότεραὶ
καὶ οἱ ὄρνυγες καὶ δὲν τὰς ἀναφέρετε ; ἀπεκρίθη
ἐκείνη,

Ὁ Ἄγγλος μεταφραστὴς τοῦ Ὁμήρου, ὁ διάσημος
Πώπιος λέγει πού τῶν συγγραμμάτων του. — Τὰ

πάντα ἡρεύνουσιν οἱ σοφοί, τὰ πάντα ἐνόησαν καὶ διε-
ξήγησαν, οὐδεὶς ὁμῶς ποτὲ ἐφραντάσθη νὰ ἐξετάσῃ
διατὶ ὁ κύων πρὶν ἢ πλαγιάσῃ κάμνει τρεῖς ἢ τέσ-
σαρας γύρους περὶ τὴν κλίνην του· ἐνῶ ὁ λόγος τοῦ
του εἶναι ἀπλούττατος. Ὁ κύων εἰς τὴν φυσικὴν
του κατάστασιν εὐρισκόμενος, νομάς ὦν δηλονότι
ὡς καὶ τὰ ἄλλα ζῶα, κατακλίνεται συνήθως ἐπὶ ἐ-
ρεικῶν ὅπως λοιπὸν ἐξισώσῃ καὶ καταστήσῃ μαλα-
κὴν τὴν στρωμνὴν του (διότι καὶ οἱ κύνες ἀγαποῦν
τὰ μαλακὰ) ἀναγκάζεται νὰ κυλισθῇ πρότερον ἐπ'
αὐτῆς κυλίνδρου δίκην· ἐπειδὴ δὲ οὐδὲν ζῶον λησμο-
νεῖ ποτε τὰς φυσικὰς καὶ ἐνστικτοῦς ἔξεις του, διὰ
τοῦτο καὶ ὁ κύων καὶ εἰς τὰς αἰθούσας φέρεται ὅπως
καὶ εἰς τὰ ἔλη τοῦ Ὀταίτη, τῆς γῆς τῶν πατέρων
αὐτοῦ. Διὰ τὸν αὐτὸν λόγον καὶ ἡ γαλῆ νομίζει ὅτι
κρύπτει τὴν κόπρον τῆς ξύσου διὰ τῶν οὐνύων τὸ
ἔδαφος ὥστε εὐρίσκεται εἰς τὰς ἄμμους τῆς Ἀρρικῆς
ὅθεν ὀρμάται.

Ἐν Ἀγγλίᾳ κατεδιώχθη ἔμπορος τις ἐπὶ διαφθο-
ρᾷ ἐμπορευμάτων, διότι δῆθεν ἀνέμιξε μὲ φύλλα
καπνοῦ φύλλα ἄλλων φυτῶν. Ἀποδείξας ὁμῶς ὅτι
οὔτε φύλλον καπνοῦ ὑπῆρχεν εἰς ἐκεῖνο τὸ ὅποιον
ἐπώλει παμψηφεί ἀθώωθη, διότι τοιαύτην περίπτω-
σιν ὁ νόμος δὲν τὴν ἐπρόβλεψε.

Γάλλος τις χυδαῖος καὶ μέθυσος ἐρωτηθεὶς ποῖος
ἦτον ὁ πρῶτος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου (le premier
homme) — Τὸ τῆς Ἰαμαϊκῆς! ἀπεκρίθη ἀδιστά-
κτως. — Ἐνόμισεν ὅτι τὸν ἡρώτων ποῖον τὸ πρῶτον
ῥῆμ τοῦ κόσμου.

Τῷ 1789 αἱ ταραχαὶ ἐν τοῖς θεάτροις τῶν Πα-
ρισίων ἦσαν σχεδὸν καθημεριναί. Ἐσπέραν τινὰ ἐν
τῷ Γαλλικῷ θεάτρῳ κατὰ τὴν παράστασιν τῆς Ἰρι-
γενείας οἱ φιλοπάτριδες ἢ δημοκρατικοί, ἦλθον εἰς
χείρας μετὰ τῶν ἀριστοκρατικῶν ἐν τῷ προσγεῖῳ
ὑποθέτοντες δὲ ὅτι τὰ θεωρεῖα ἦσαν πλήρη ἀριστο-
κρατικῶν οἰκογενειῶν ἤρχισαν γενικὸν μηλοβολισμόν
κατ' αὐτῶν. Μεταξὺ τῶν ἄλλων εὐρισκομένη καὶ ἡ
δούκισσα Βιρὼν καὶ δεχθεῖσα ἐπὶ κεφαλῆς μῆλον ὀγ-
κωδέστατον, ἀπέστειλεν αὐτὸ τὴν ἐπιούσαν πρὸς τὸν
Λαφαγιέτην γράψασα — Συγχωρήσατε, κύριε, νὰ
σὰς προσφέρω τὰς ἀπαρχὰς τῶν καρπῶν τοῦ δημο-
κρατικοῦ δένδρου.

Νέος τις φοιτητὴς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Ὁξ-
φόρδης ὑπεδέχθη ἡμέραν τινὰ ἕνα τῶν ὑπηρετῶν τῆς
οἰκογενείας του ὅστις ἦλθεν εἰς ἐπίσκεψιν του ὅπως
τῷ προσφέρῃ τοὺς ἀσπασμοὺς ὅλης τῆς οἰκογενείας.

— Τί κάμνουν εἰς τὸ σπῆτι; ἠρώτησεν ὁ νέος,
τί νέα μὰς φέρεις; — Τίποτε σχεδόν, ἀπεκρίθη ὁ

ὑπηρετῆς, ἐκτὸς ὅτι ἡ καυμένη ἡ γάτα μας ἐφόφησε.
— Ἄ τὸ καυμένο τὸ ζῶον! καὶ ἀπὸ τί ἐφόφησε; —
Ἀπὸ τοῦ στομάχι, διότι ἔφαγε πολὺ κρέας. — Καὶ
ποῖος τῆς ἔδωκε τόσον κρέας; — Ποῖος; τὰ καυ-
μένα τὰ τέσσαρα ἄλογα τῆς ἀμάξης. — Καὶ πῶς;
ἐφόφησαν λοιπὸν καὶ αὐτὰ; — Ὡ! ἤθελαν ζῆσαι
πολὺ τὰ καυμένα, ἂν δὲν τὰ κατακούραζαν φορτό-
νοντάς τα νερόν. — Νερόν! καὶ τί ἤθελαν νὰ τὸ κά-
μουν; — Νὰ σβύσουν τὴν πυρκαϊάν τὴν ἡμέραν ὅπου
τὸ σπῆτι ἐπῆρε φωτιά. — Θεέ μου! καλὲ τί μοῦ
λέγεις; τὸ σπῆτι μας ἐπῆρε φωτιά; καὶ ἀπὸ τί;
— Ἀπὸ περιστατικὸν πολὺ λυπηρόν, κύριέ μου, καὶ
τὸ ὅποιον δὲν θὰ συνέβαινεν ἂν οἱ ἄνθρωποι μας
ἐπρόσεχαν καλῆτερα τὰ κηρία των. — Τὰ κηρία των;
καὶ τί τὰ ἤθελαν λοιπὸν τὰ κηρία; — Διὰ τὴν κη-
δεῖν τῆς κυρίας μητρός σας. — Πῶς! Θεέ μου, ἡ
μήτηρ μου ἀπέθανε καὶ μόνον τώρα τὸ μανθάνω
κατὰ πρῶτον; τοῦτο εἶναι ἀκατανόητον! — Ὁχι
ὅσον τὸ νομίζετε· διότι ἀπέθανεν αἰφνιδίως ἀπὸ λύ-
πην. — Διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! ἐξηγήσου λοιπὸν,
εἰπέ μου ἀπὸ ποίαν αἰτίαν προῆλθεν αὐτὴ ἡ λύπη;
— Ὡ! καὶ εἶχε μέγα δίκαιον, διότι ἔχασε τὸν ἀ-
γαθώτερον σύζυγον τοῦ κόσμου. — Θεέ μου! Θεέ
μου: τί λέγεις; ἀπέθανε καὶ ὁ πατήρ μου; — Μά-
λιστα, ἔπεσεν ἀπὸ τὸ ἄλογον καὶ ἐφρονεύθη. . .

Κυρία τις φιλάρεσκος, ἂν καὶ γραῖα (τί πρὸς
τοῦτο;) ἡρώτα ἡμέραν τινὰ ἕνα νέον — Ὡς πόσα
ἔτη σὲ βαστᾷ ἡ ψυχὴ σου νὰ μοῦ δώσης; — Κυρία
μου, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος, ἀρνετὰ ἔχετε ὥστε δὲν εἶναι
ἀνάγκη νὰ σὰς δώσω πλειότερα.

Ὁ πατήρ τοῦ λόρδου Ἑδλεῦ λαβὼν μεγίστην ἀνάγ-
κην χρημάτων κατέφυγεν εἰς τὸν υἱόν του ὅπως
παρ' αὐτοῦ οἰκονομηθῇ ἄλλ' ἀπέτυχεν. Ἀρνηθέντος
τοῦ υἱοῦ ἐξέρχεται καὶ ἐνοικιάζει ἀμέσως ἐργαστή-
ριον ὑποδημάτων ἀπέναντι τῆς θύρας τοῦ παλατίου
τοῦ υἱοῦ καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἀναρτᾷ τεχνόσημον μὲ τὴν
ἐξῆς ἐπιγραφὴν « Ὑποδηματοποιεῖον τοῦ πατρὸς
τοῦ λόρδου Ἑδλεῦ. » Τὸ στρατήγημα τοῦτο ἐπέτυχεν
πληρέστατα, ἡ ἀλαζονία παρεχώρησεν ὅτι ἡ φιλο-
στοργία ἠρνήθη καὶ τῇ ἐπαύριον τὸ τεχνόσημον ἐγέ-
νετο ἄφαντον.

Χωρικός τις πορευθεὶς πρῶϊαν τινὰ εἰς τὸν ἀγρόν
του, εἰς ὃν εἶχε σπείρει κριθήν, τὸν βλέπει πλήρη
στρατιωτῶν τῆς φρουρᾶς τῶν Ἑλβετῶν ἐν Γαλλίᾳ
καὶ τοὺς στρατιώτας καταπατοῦντας τοὺς στάχους.
— Ὁ Βασιλεὺς ἐπεθεώρει τὴν ἡμέραν ἐκείνην τὴν
φρουράν. — Ἄμα ὁ Βασιλεὺς ἐπλησίασεν, ὁ χωρικός
διὰ ῥῆγνυται εἰς κραυγὰς — Θαῦμα! θαῦμα! φω-
νάων. — Τί ἔχεις, ἀνόντε, τῷ εἶπεν ἀξιωματικὸς
τις, καὶ στριγγλίζει οὕτως; Ἄλλ' ὁ χωρικός τὸν

σκοπόν του — Χριστέ και Παναγία μου! τί θαύμα βλέπουν τὰ μάτια μου! ἐξακολουθεῖ φωνάζων μέ-
χρις οὐ ἀκούσας τέλος αὐτόν ὁ Βασιλεὺς πλησιάζει
καὶ τὸν ἐρωτᾷ τί θαῦμα βλέπει καὶ φωνάζει οὕτως;
— Μεγαλειότατε, ἀπεκρίθη ὁ χωρικός, ἐγὼ ἐκπαι-
νήθη εἰς τὸν ἀγρόν μου αὐτόν καὶ τώρα βλέπω
ὅτι ἐξεφύτρωσε τάγμα ὀλόκληρον Ἑλβετῶν ἀντι-
στάχους! Ὁ Βασιλεὺς ἐγέλασε διὰ τὴν πονηρίαν τοῦ
χωρικοῦ καὶ διέταξε νὰ τὸν ἀποζημιώσωσι.

Γάλλος τις ἀριστοκράτης ἐξελθὼν τοῦ θεάτρου,
λέγει εἰς τινὰ — Φίλε μου, φώναξε τοὺς ἀνθρώπους
μου. — Δὲν ἔχει τώρα ἀνθρώπους καὶ ἱκανοὺς
μου, ἀπεκρίθη αὐθαδῶς αὐτός· ὅλοι εἴμεθα τώρα,
(ἦτον ἡ ἐποχὴ τῆς δημοκρατίας) ὅλοι εἴμεθα ἴσοι καὶ
ἀδελφοί. — Λοιπὸν, φίλε μου, ἀπεκρίθη ὁ εὐγενής,
φώναξε, σὲ παρακαλῶ, τοὺς ἴσους καὶ ἀδελφούς σου.

Δύο γεῶργοι συνωμίλουν περὶ τῆς εὐτυχίας τοῦ
ἔτους καὶ προσωινίζοντο λαμπρὰν συγκομιδὴν. Ἐάν,
εἶπεν ὁ εἷς, αἱ βροχαὶ αὐταὶ ἐξακολουθήσουν τὰ πάντα
θὰ ξεφυτρώσουν ἀπὸ τὴν γῆν. — Ἄ! μὴν τὸ λέγῃς
αὐτό, ἀπεκρίθη ὁ ἄλλος, μὴν τὸ λέγῃς, φίλε μου, εἰς
ἐμὲ, ὁ ὁποῖος ἔθαψα ὡς τώρα δύο συμβίαις.

Ὁ ἄνθρωπος ὀφείλει νὰ θαδίζῃ πρὸς τὴν κατὰ-
κτησιν τῆς προσωπικότητός του, καὶ πρέπει ἡ ἀνά-
πτυξις του νὰ ᾔηται ἴδιον αὐτοῦ ἔργον.

Σμικρότατα κεφάλαια ἀπαιτοῦνται, λέγει ὁ Λα-
βουέρος, διὰ τὴν εὐγένειαν τῶν τρόπων· ἀλλ' εἶναι
ἀνάγκη μεγάλων διὰ τὴν εὐγένειαν τοῦ πνεύματος·
ὁ δὲ Ῥοχεφουκὼς ὥρισε ταύτην, εἰπὼν ὅτι συνίσταται
εἰς τὸ λογιζέσθαι τὰ ἔντιμα καὶ ἀβρά.

Ὁ πλοῦτος εἶναι διὰ τὴν ἀρετὴν ὅ,τι ἡ ἀποσκευὴ
διὰ τὸν στρατόν· ἡ ἀποσκευὴ εἶναι ἀναγκασιότατη
ἀλλὰ παρεμποδίζει τὴν πορείαν, καὶ βλάπτει ἐνίοτε
τὴν εὐκαιρίαν τῆς νίκης. Διὰ πολλῶν μέσων ἀποκτά-
ται ὁ πλοῦτος, ἀλλ' εἶναι ὀλίγα τὰ καλὰ· ἡ οἰκono-
μία καταλέγεται εἰς ταῦτα, καὶ ἀκόμη πρέπει νὰ
προσέχωμεν μῆτοι αὐτὴ ἀντιβαίνει εἰς τὰς ἀγαθo-
εργίας καὶ τὴν ἐλευθεριότητα.

Ἐσο γαλήνιος ἀκροατής διὰ νὰ νοῆς καλεῖτερον
καὶ νὰ εἰμπορῇς ν' ἀποκρίνῃσαι λογικῶς καὶ ἀληθῶς.

Φρόνει ὡς ἀρίστους τῶν νόμων ἐκείνους ὅτινες δὲν
στρέφουσι τὸ πνεῦμα οὔτε πρὸς τὸ συμφέρον καὶ τὰ
πλούτη, οὔτε πρὸς τὰς ἡδονάς. Ἡ ψυχὴ εἶναι
ἀξία τῶν πρώτων ἡμῶν φροντίδων, κατόπιν
πρέπει νὰ ἐπιμελωμεθα περὶ τῶν ἀναγκῶν τοῦ σώ-
ματος διότι αὐταὶ εἶναι πολὺ μικρότεροι καὶ ὀλιγώ-
τεροι τῶν ψυχικῶν τὰ χρήματα πρέπει νὰ κατέχω-
σι τὴν τρίτην καὶ τελευταίαν τάξιν, τὸ νὰ λέγωμεν
δὲ ὅτι οἱ πλούσιοι εἶναι εὐτυχεῖς, ὁμιλοῦμεν ὡς
παιδιά, καὶ εἶναι πλάνη οἰκτρά, μαρτύριον τῶν
πλυνωμένων. — Πλάτων.

Εἰς τὴν πνευματικὴν καὶ ἠθικὴν ἀδυναμίαν τῶν
ἐθνῶν ἔγκειται ἡ ἀρχικὴ αἰτία τῶν δυστυχιῶν του.

Ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ κόσμου ἡ εὐκρίνεια εἶναι τὸ
μόνον πρόσωπον (ἡθὺς) ὅπερ εἰςεύρυνεν πάντοτε
χωρὶς τῆς ἀνάγκης νὰ μάθωμεν ἢ τοῦ φόβου νὰ
λησμονήσωμεν.

Ἀμαζαὶ καὶ ὁδοὶ τῶν Παρισίων. Ἄν ἐτάσσοντο
κατὰ γραμμὴν ὅλαι αἱ δημόσιαι καὶ ιδιωτικαὶ ἄμα-
ζαὶ τῶν Παρισίων μετὰ τῶν ὑποζυγίων αὐτῶν (κατὰ
τὸ 1851) θὰ κατεῖχον διάστημα 300 χιλιομέτρων
δηλαδή 75 περίπου λευγῶν.

Αἱ ἄμαζαὶ εἰσὶ τὸν αἰθ. 60,259 (ἐξ ὧν 32,321
φορτηγοί, καὶ 340 μεγάλοι) καὶ μετάγουσι κατὰ
τὸν γενόμενον ὑπολογισμόν ἐτησίως 57 ἑκατομμύ-
ρια ἀνθρώπων· ὁ δὲ μέσος ὅρος τῶν δυστυχημά-
των ὅσα συμβαίνουν εἰς αὐτῶν ἀναβαίνει κατ' ἔτος
εἰς 24 φονευμένους, καὶ 356 πληγωμένους.

Αἱ ὁδοὶ τῶν Παρισίων συνεχόμεναι ἀπ' ἄκρας
εἰς ἄκραν σχηματίζουν μῆκος 500 χιλιομέτρων
δηλ. 125 λευγῶν. Ἐν ὀλίγαις λέξεσιν ἡ πόλις τῶν
Παρισίων ὑποτιθεμένη ὅτι ἐκτίσθη ἐπὶ μιᾷ μόνης
γραμμῆς συνεχοῦς ἐκτείνεται ἀπὸ τοῦ κέντρου αὐτῆς
μέχρι τῆς Ῥοχέλλας.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ.

Ὁ ἔρωρ ἐν τῷ Γάμφ, ὑπὸ τοῦ Κ. Γυζότου. —
Ὁ ἔρυθρός Πειρατής, συνέχεια. — Περὶ Ἀνατροφῆς
τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, συνέχεια. — Ποίησις. —
Χρονικά. — Ποικίλα.

Εἰκονογραφία Ἡ Αὐτοκράτειρα τῆς Ῥωσίας.